

(die op haar
nse en indone-
Vereldraad van
der ons — dit
(ook „oecume-
oproepen, dan
het z n e r-
rken, die
iraad z e g-
lledig ge-

r Dijk, dr Aal-
kwam de aan-
raad tot stand,
hebben enke-
stem laten hol-
aan de I.Z.R.
konden weten,
bewind van dr
leus: wat 't
lier in Holland
id? In Indone-
rs; en het was

gebonden ker-
tegen aanslui-
sluiting bij de
daaruit direct
breken met de
C.C.C. zou de-
waarden, zolang
s vandaag ge-
if tot vorming
van een breuk
nachten. Merk-
s niets van de
n de gebonden
feit doet zich
lka bereikt om
che samenwer-
hij zelf zich in
n Indonesia het

komen de oecu-
menen vóór en
zijn nu echter
(Bavinck e.a.)
n en wijzen op
ng volgt bij de
raden in Indo-
Ja, zeggen zij,
en dus breekt
kunnen wij in
nt de kerken
an wel ergens
n zijn dan uit-
iden als we in
s nu eens geen
thans voor de
oet door-
e samen-

jaren gebeurd
weer eens ach-
nen de redena-
niet verliezen,
i; stel je voor,
s we toch niet
s; Java is wel
eldkerk waard;
gen moeilijkhe-
s gans anders,
enwerking niet,
ieten te zijn; ze
miljoenen protes-
t, dat men op
de oude voet

zich voordoet,
kerken in de

, e.a. dan?

i, dat men de
met bevriende
raad-propagan-
n Gereformeer-
pe.

dr Praamama
C. zoeken. Ge-
of tegen hier-
ekant tegen de
it Me Intire in
t. Hoe kan de
ls lid der syn.
als secretaris
ds apostel uit-
ro-Wereldraad-

re naar wat we
an syn. zijde is
t op heden, ook
een enkel woord

gezinde kerkgenoot van dr P., prof. dr Bavinck, straks
Zuid-Afrika zal instrueren). Hoe kan de I.C.C.C. ge-
tuigen tegen compromis, terwijl ze zich bedient van
nederlanders, die kerkelijk het ene compromis na het
andere, juist in oecumenisch opzicht sluiten?

Want dát is het toch, dat ons verdriet, dat ons zulk
een pijn doet: de ja-en-neen-houding wordt aange-
nomen. Enerzijds mooie uitspraken tegen de oecumene.
Maar dat is voor een deel façade. De (zendings-)wer-
kelijkheid is totaliter alliter. Ja, men hoeft niet naar
het soepele Indonesië te gaan. Ook hier te lande kan
men vele kanten uit. Men gaat nog wel niet zo ver als
Thijs Booy, maar volgt hem op een afstand.

De Here verlosse Nederland van deze halfslachtig-
heid.

In het laatste nummer van „Getrouw“²⁾ schrijft
W(arnaar) de volgende zin: „De verwarde en ver-
moede wereld van vandaag..... heeft behoefte aan
een klaar en helder getuigenis, dat niet alleen weer-
klinkt achter gesloten deuren, maar dat uitgaat in
de gehele wereld, hoorbaar en verstaanbaar voor
ieder mens, die houvast en redding zoekt“.

De heer Warnaar kan nu misschien verstaan, waar-
om onze kerken niet bepaald happig op samenspreking-
achter-gesloten-deuren zijn. En hij zal zich wel scha-
men over de abracadabra-uitspraken van zijn synodes
inzake verbond en doop. En hij zal wel gaarne breken
met de synode-scholastiek der laatste jaren, die noch
voor de zending, noch voor de evangelisatie enige be-
tekenis heeft. Hij zal, als hij staat voor zijn woord,
ook een gruwel hebben aan de januskoppige houding
van zijn kerken inzake Wereldraad en Zendingsraad.
Ja, als hij zijn woorden beleven gaat, gaat het nu voor
hem (en allen, die met hem iets van oecumenische ge-
varen zien) er op of er onder: Breekt de syn-
ode niet met de Int. Zendings-
raad etc., dan kan het enige ant-
woord zijn: Vrijmaking. Waartoe de pres-
byterianen te verheerlijken, die in een dergelijke situ-
atie zich ook vrijmaakten, en zelf niet dezelfde stap
te doen? Zulk een daad zou een getuigenis zijn in Ne-
derland en de reformatie ongemeen bevorderen.

Ons, vrijmaakten, gaat het maar niet — is het
nog nodig dit te accentueren? — om een „leergeschied“.
Het gaat ons om de heerschappij van Hem, Wiens ja
ja is. Men kan niet Hem dienen en het kerkpolitieke
compromis steunen.

VAN DER WAAL.

²⁾ Getrouw, officieel orgaan van de I.C.C.C., Aug. 1952.

Boekbespreking

Met wijdgeopende ogen.....!
en nochtans verblind!
Open brief aan Ds W. S. Hugo van Dalen,
door Ds H. Retel, Oosterbaan & Le
Cointre N.V., Goes.

Zoals bekend, is Ds Hugo van Dalen in Rusland
gewoest om deel te nemen aan het „vredes-congres
der Russische kerken“, heeft hij van zijn bevindingen
verslag uitgebracht in het communistische orgaan
„De Waarheid“ (zo alleen, schreef hij, wist hij zeker,
dat zijn artikelen ongerept zouden blijven) en is hij
teruggekeerd met een kostbaar geschenk, hem toe-
gedacht door de Patriarch van de Russische kerk „uit
waardering voor zijn kerkelijke vrede-missie“: een
prachtig gouden kruis met edelgesteenten uit de Oeral.
Ds Hugo van Dalen, die in Rusland grote ogen op-
zette (niet alleen „wijdgeopende“ gelijk hij zelf schreef)
is van mening, dat in de Sovjet-Unie het Christendom
in praktijk is gebracht, dat daar geloofsvervolgung on-
bekend is, en dat men daar, vredelievend en cultuur-
verrijkend, alleen maar wenst, rustig een Christen te
zijn.

De predikant van de gebonden kerk te Colijnsplaat,
Ds H. Retel, staat nu zijn plaatselijke Ned. Herv. col-
lega te woord. Hij doet dat op de hem eigen vriende-
lijke, rustige, en naar ik meen voor alle niet-star-be-
vooroordeelden, tevens op overtuigende wijze. Gaarne
beveel ik de lezing van dit geschrift aan.

Eén opmerking. Ds Retel mag de vriendelijkheid niet
te ver drijven. Hij doet dat m.i. in deze regels:

„Het is verre van mij, dat ik er behagen in zou
hebben, als de vrede in de plaatselijke Herv. Kerk te
Colijnsplaat verstoord wordt. Van harte kan ik er mij
in verblijden, dat elke Zondag velen in Colijnsplaat
naar de Herv. Kerk gaan met de begeerte de verkondig-
ding van het Woord des Heren te horen.“

Dit gaat te ver.

Want ik geloof niet, dat men verblind kan zijn ten
aanzien van het communisme (en dus ten aanzien van
't Christendom) en dan toch 's Zondags 't Woord Gods
kan verkondigen. Maakt men door dergelijke vriende-
lijkheid de blinden van de blinde leidsman los? Kan
een Christen echt blij zijn als hij ziet, dat het volk
zich schaart onder de prediking van iemand, die zich
herder in Gods kerk noemt, doch bezig is de mensen
aan de meest verbitterde kerk-vijand uit te leveren?
En moet men niet veeleer wenen dan blij zijn, dat zij,
die begerig zijn de verkondiging van Gods Woord te
horen, stenen krijgen voor brood?

BAAS SCHUIL OVER HET GENADEVERBOND

OP EN OM 'T KERKPLEIN

Hij was een singulier man.
Singulier in alles.
Singulier ook daarin, dat hij het zelf nooit gewe-
ten heeft.

Een deftig man.
Des Zondags heb ik hem nooit anders dan in ge-
klede jas en met hoge hoed ter kerk zien gaan. Zo
gingen er in die dagen maar twee, Dominee en hij.
Hij heeft het het langste volgehouden. Want toen
Dominee de geklede jas voor het jacquet eerst en
voor een zwart colbert had ingeruild en voor de hoge
hoed een zwarte gleufhoed had aangeschaft bleef hij
trouw aan de oude stijl.

Een deftig man.
Wanneer meester op school vertelde van Jan
Arends, de mandemaker van Alkmaar, die lekepredi-
ker uit de grote Reformatietijd, dan moest ik altoos
aan hem denken.

Want hij was ook mandenmaker.
En een prediker bij de gratie Gods.
Al heeft hij nooit een preekstoel onder de voeten
gehad.

En al „preekte“ hij nooit.
Maar hij had altoos een goed woord. Zelfs wij, kwa-
jongens, die we waren, luisterden altoos graag naar
hem. Wat mocht hij graag vertellen uit de dagen van
de Doleantie, toen de vrijgemaakte gemeente in de
eerste tijd samen kwam in zijn mandenmakerswerk-
plaats, meestal onder het gehoor van een ander sin-
gulier man, een koffiebrander uit een nabije stad.
Die werkplaats is een tijdlang de „schuilkerk“ der
dolerenden geweest.

Een schuilkerk in meer dan één zin.
Ze school weg achter een huizenrij.
Maar ze mocht haar naam ook dragen naar haar
bezitter: Baas Schuil.

Zo heette hij.
Als iemand hem vroeg naar zijn naam, dan kon
het gebeuren, dat hij ten antwoord gaf: Die staat
in Psalm 143:9: „Bij U SCHUIL ik“.

Inderdaad: daar stond Baas Schuil.
In die vier woorden was heel zijn leven getekend.

✱

Baas Schuil kende zijn Bijbel als weinigen. Die had
hij stuk gelezen. De grondslag voor die bijbelkennis
was gelegd op de Jongelingsvereniging. Daar hadden
zij, in de tijd vóór de oprichting van de Bond, toen
de methodiek nog niet uitgevonden was en leidraad-
schrijvers nog niet aan de touwtjes trokken, jaren
lang voor de pauze de Bijbel bestudeerd. Met de kant-
tekeningen. Dat kon je altijd nog aan Baas Schuil
merken. Hij had wekelijks De Heraut gespeld. Van Ba-
vinck wel het een en ander gelezen. Maar als de men-
sen op het huisbezoek aan ouderling Schuil wat vro-
gen, dan zei hij zelden, hoezeer hij Kuyper ook eerde,
„Kuyper zegt“, maar bijna steevast: „De HERE
zegt“. Dat was wijs van Baas Schuil. Dat was pas-
toraal. Hem is nooit overkomen, wat een andere ambts-

Ben ik te scherp? Ik geloof het niet. Ds Retel citeert
o.a. de volgende uitspraak van Ds Hugo van Dalen:
„Als gelovige ben ik er van overtuigd, dat zich tus-
sen de geschiedenis van God en de geschiedenis van
de Mens (verander, zetter, s.v.p. de hoofdletter niet)
een speelruimte bevindt. Vandaag is onze wereld,
onze Kerk, geheel West-Europa en ook zeer in het
bijzonder het Sowjet-volk met zijn Kerk gesteld in
die speelruimte.“

Dit is niet anders dan wat verdunde Barthiaanse poe-
sas. Tegenover de geschiedenis (!) van God staat de
geschiedenis van de Mens (!), die elkander niet ra-
ken, want er ligt „een speelruimte“ tussen. De beken-
de „spel“-uitvinding van Dr van Niftrik en Dr van
Ruler. Alles wat wij als Christenen in deze wereld
doen, alle Christelijke actie, is maar spel. Geen blij-
vend, vruchtdragend „werk“. God glimlacht er om.
Maar 't heeft voor Hem geen waarde. Hij geeft er
niet om. In die „ruimte“ spelen nu, zegt Ds Hugo van
Dalen: onze wereld, onze „Kerk“, heel West-Europa,
zeer in 't bijzonder het Sowjet-volk met zijn „Kerk“.
Samen-spel. Je brengt van de hele zaak wel niets te-
recht, maar kom, 't is ook maar spel. En vooral het
Sowjet-volk met zijn kerk is een beste speler.

Dat is: de gelijkschakeling. De smadelijke ontoring
van de Koning der Kerk. De loochening van het feit,
dat de Heilige Geest in de lidmaten van Christus'
lichaam hemelse gaven uitgiet. Dat is de dood voor
de Kerk. De dood ook voor alle uiting van christelijk
leven, dat zich richt naar het Woord.

Bilddijck schreef eens (van een leer, die niet half
zo verschrikkelijk was als het Barthianisme):

Wie die gruwelijke belijden
(God vergeef hem, dat hij 't doet)
Zal ik rusteloos bestrijden
Tot mijn laatste druppel bloed.

En hij zei verder aan dat adres geen vriendelijkheden.
De „opmerking“ was wat lang. Ik hoop: niet ge-
heel overbodig.

P. D.

broeder eens geviel, wie, waar hij altoos met Kuyper
schermde op het huisbezoek, pardoes de vraag ge-
steld werd naar analogie van 1 Corinthen 1:13: „Is
Kuyper voor U gekruist? Of zijt gij in Kuypers naam
gedoopt?“ Neen, Baas Schuil vermaande, leerde, we-
derlegde, verbeterde, onderwees in de rechtvaardig-
heid met de Schrift. Hij wist wel, dat deze daartoe
gegeven is „opdat de „mens Gods“ volmaakt zij, tot
alle goed werk volmaakt toegerust“.

Nooit vergeet ik zijn bidden.
Ik heb het slechts eenmaal gehoord.

Het was alles heel simpel.
Maar toen ik het hoorde, begreep ik: deze man
bidt. Nooit vergeet ik hoe vaak ik hem eerbiedig
hoorde zeggen: als het U belieft.

Het laatste gesprek, dat ik met Baas Schuil gehad
heb, liep over het verbond der genade. Het was nu
ruim vijftig jaar geleden. In de dagen, toen de
vragen omtrent de betekenis en de draagwijdte der
belofte weer begonnen op te leven. Ik probeerde
de oude — hij was toen reeds diep in de tachtig —
op dit punt los te krijgen. En het lukte. Hij zei: Daar
zal ik je eens wat van vertellen. Wij hadden, het kan
in eenennegentig zijn geweest, of in tweeëntig
— daar wil ik af wezen, een dominee beroepen. Je
weet wel, dominee Die. Toen hij de gemeente in de
tijd van het beroep kwam bezoeken, ben ik met hem
rondgegaan. En 's avonds voor de kerkeraadsvergade-
ring zouden we een boterham eten bij bakker C.
En terwijl vrouw C. het brood klaar maakte en we
samen in de kamer wachtten, zei dominee: Schuil,
mag ik je eens wat vragen? Ik zeg: zeker, dominee,
als ik er een antwoord op weet..... Toen vroeg hij:
kan ik in deze gemeente het verbond preken? Ik zei:
daar moet ik eens even over nadenken. En toen ik
daarover eens even mijn gedachten had laten gaan,
heb ik geantwoord — (en nog zie ik zijn hand, de
kromme wijsvinger vooruit gestoken, gebarend om-
hoog gaan) — Wel, dominee, dat kan altijd en dat
kan overal. Als U 't maar doet zoals Paulus in 1 Corin-
then 10: „En ik wil niet, broeders, dat gij onweten-
de zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren,
en allen door de zee doorgeswoven zijn, en allen in Mozes
gedoopt zijn in de wolk en in de zee, en allen dezelfde
geestelijke spijze gegeten hebben, en allen dezelfde
geestelijke drank gedronken hebben: want zij dronken
uit de geestelijke steenrots die volgde, en de steen-
rots was Christus. Maar — bezwerend ging de hand
omhoog — „Maar in 't merendeel van hen heeft God
geen welgevallen gehad: want zij zijn in de woestijn
ternerd geslagen“.

Het verhaal besluitend voegde hij er nog aan toe:
Zó ligt de zaak, jongen. En als je je daar nu maar
aan houd, dan ga je veilig.

Dat was dan Baas Schuil over het genadeverbond.
Woorden eens wijzen.

Ze hebben er het hunne toe bijgedragen, dat ik van-
daag vrijgemaakt ben, Gereformeerd gebleven.

Toch óók: in de lijn der Doleantie? D. E. C.

PERSSCHOUW

UIT DE CANADESE GEREFORM. KERKEN.

Er zit leven in onze jonge canadese zusterkerken.
Ze groeien in aantal, want de stroom immigranten
neemt in omvang nog steeds niet af. Maar, wat van
meer belang is, ze zijn ook bizonder actief.

Sinds Juni van dit jaar wordt door een persver-
eniging, gevormd door leden van deze kerken een
maandblad uitgegeven, de „Canadian Reformed Ma-
gazine“. Het blad ziet er uitstekend uit. Goed papier,
heldere letter en met een omvang van acht pagina's.
En om een indruk te geven van wat de jonge cana-
dese kerken bezig houdt noem ik een en ander van
wat in het tweede nummer van dit Magazine te lezen
is.

Vooreerst dit, dat deze kerken zich in twee klassen
hebben georganiseerd. Classis West en Oost. Beide
klassen vergaderden in het voorjaar van 1952.

Er werd door classis West voorts een voorstel aan-
genomen om zo mogelijk in Maart 1954 een synode
van de canadese geref. kerken te houden.

De Kerk van Homewood werd door deze classis
verzocht via de pers van alle kerkeraden in Neder-
land een opgave te vragen van de gezinnen en perso-
nen die naar Canada zijn gemigreerd.

In beide classisvergaderingen heeft men zich bezig
gehouden met het vraagstuk van de „incorporation“
van de kerk. Ik kon er niet precies achter komen wat
daarmee wordt bedoeld, 'k Kreeg de indruk, dat het
daarbij gaat om het geven van een bepaalde juridi-
sche figuur aan de kerken in verband met haar posi-
tie t.o.v. de overheid.

In classis Oost werd voorts gesproken over de zeer
urgente kwestie van de aansluiting bij de Trade-Uni-
ons (de vakbewegingen). Deze aangelegenheid is en
in de Verenigde Staten en in Canada in verband met
de verderfelijke ontwikkeling van deze vakbonden van
grote betekenis.

Deze classis besprak ook „de noodzakelijkheid, dat de kerkeraden de ouders zullen aansporen om in dubbele mate actief te zijn in het onderwijs en t.a.v. het laten onderwijzen van hun kinderen in de volkomen leer der zaligheid”.

Van classis West worden genoemd de kerken van New-Westminster, Edmonton, Homewood, Lethbridge, Houston, Neerlandia. Er werd voorts gesproken over de instituering van een kerk te Jasper Place. Classis Oost omvat de kerken van Chatham, Hamilton en Orangeville (deze kerk heette vroeger de kerk van Georgetown).

Ook omtrent de plaatselijke kerken geeft het Juli-nummer van de Canadian Reformed Church Magazine allerlei nieuws.

We lezen b.v. dat in de kerk van Chatham gedurende de maand Mei werd gecollecteerd voor de kerk 212.31 dollar, voor de diaconie 101.67 en voor de zending op West-Borneo 69.51; dat Ds Selles daar 3 Augustus zijn intree zou doen en dat men een fonds zal gaan vormen voor emeritering en opleiding voor de dienst des Woords in Canada! Hamilton deelt mee dat het ledental daar reeds is geklommen tot 490!

Bijzonder trekt de aandacht het volgende bericht:

BINNENKORT VERSCHIJNT:

JAARBOEKJE

ten dienste der Canadese Gereformeerde Kerken
(Can. Ref. Churches)

1ste Jaargang

Onder redactie van D. M. Barendregt, Joh. de Haas en Ds W. Loopstra.

Een historisch document, dat iedereen zal willen bezitten. Het bevat een nauwkeurige statistiek onzer kerken, met uitvoerige beschrijving van de wordingsgeschiedenis van elke plaatselijke kerk. Voorts belangrijke artikelen van Ds J. van Popta en E. C. Baartman over: „Unions”, van Joh. de Haas over: „Onze ervaringen in de Christ Reformed Church”, en: „Het immigratie-werk in Lethbridge”. Ds W. Loopstra geeft een beschouwing over: „Emigratie-Immigratie”. Deze verzorgde eveneens een overzicht van de kerkgeschiedenis van Ontario over de laatste 8 maanden, terwijl het kerkelijk overzicht vanaf het ontstaan onzer kerken tot nu toe door Joh. de Haas werd verzorgd. Het werkje is voorzien van een inleidend woord van D. M. Barendregt.

De prijs bedraagt slechts \$1.—.

Het zal verkrijgbaar zijn bij:

J. van Dieren, 280 Colborne St., Chatham, Ont.; Joh. de Haas, 2795 Spratt St., Burnaby B.C., Tel. Dex. 2994; T. F. Prins, Coaldale, Alta; A. Selders, 10935 - 154 st., Sub. P.O. 22 Edmonton, Alta; J. F. C. Struyck, c/o von Sijdenborgh, R.R. 2, Freeman, Ont.

Men bestelle spoedig, daar de oplaag beperkt is.

Maar het belangrijkste wat medegedeeld wordt is de vereniging van de Prot. Ref. Church van Hamilton met de Canadian Ref. Church aldaar.

Men kent de historie.

In Hamilton werd door de emigranten die lid waren geweest van de Geref. Kerken in Nederland een Prot. Ref. Church geïnstitueerd. Ze ging het verband aan met de Prot. Geref. Kerken van de Verenigde Staten, de kerken dus waarin Ds Hoeksema de leidende figuur is. Toen deze kerken de beruchte „Verklaring van beginselen” aanvaardden kwam de Prot. Geref. Kerk van Hamilton in grote moeilijkheden. Het was haar n.l. onmogelijk deze Verklaring te accepteren. Ze verwierp daarom de Declaration en kwam toen buiten het verband der Prot. Geref. Kerken te staan. Een deel van de kerk, hoewel ook bezwaar hebbend tegen de genoemde Declaration, bleef evenwel trouw aan de Prot. Geref. Kerken en vormde zo een kleine Prot. Geref. Kerk te Hamilton. Met grote blijdschap wordt nu meegedeeld, dat deze beide kerken elkaar hebben gevonden en verenigd zijn. De acte van vereniging tussen deze kerken welke 13 Juni 1952 door beide kerken werd aanvaard nemen we hier over:

Ik weet....

Ik weet dat mijn kruis mij heiligt
en dat Gij in liefde kastijdt.
Ik weet dat Uw hand mij beveiligd
ook als Gij door 't duister mij leidt.

Ik weet dat Uw Vaderlijk zorgen
zoo liefderijk is en zacht,
Ik weet, het gaat naar den morgen
al voert Gij mij dóór den nacht.

Ik weet dat ik ééns zal sterven....
Dit tijden duurt slechts een tijd,
Ik weet dat ik dan zal beërven
een eeuwige zaligheid.

A. JAMOEL HORJUS.

De Kerkeraden van de Canadian Reformed Church of Hamilton en van de First Protestant Reformed Church of Hamilton (samenstaande uit het verband der Prot. Ref. Churches of the U.S.A.) in gecombineerde vergadering bijeen op 13 Juni 1952, verklaren na onderlinge samenspreking in oprechtheid en met goede consciëntie voor den Here:

1. dat zij vanaf hun instituering op 20 Mei 1951 en 19 April 1949 (resp.) zich als taak en doel gesteld hadden en hebben om de ware religie te onderhouden en te maken, dat de ware leer haar loop hebbe, zoals zij die ware leer vonden en vinden in Gods Woord en in de Drie Formulieren van Enigheid, als in alles overeenkomende met het Woord Gods.

2. dat zij het ten zeerste betreuen, dat het verloop der geschiedenis der Prot. Ref. Churches inzake de z.g. Declaration of Principles, eerst als werkhypothese en daarna als bindende leeruitspraak, alsmede de in verband daarmee staande ambtsdienst in de Prot. Ref. Churches van dien aard geweest zijn en nog zijn, dat het samenleven met de Prot. Ref. Churches of the U.S.A. in een kerkverband alleen daarom al onmogelijk en ongeoorloofd is geworden, omdat in de Prot. Ref. Churches als enige norm voor de leer en het leven der godzaligheid niet gelden het Woord Gods en de daarop gegronde Drie Formulieren van Enigheid alleen, maar een eigenwillige interpretatie der Belijdenisschriften (die de Prot. Ref. Churches zeggen te onderhouden) bindend aan haar leden wordt opgelegd.

3. dat zij eveneens ten zeerste betreuen, dat in de tijd van het bestaan der Prot. Ref. Church of Hamilton, zowel in de Raad der Kerk als ook onder de leden der gemeente, die niet in het bijzonder ambt stonden, de meningen verdeeld raakten over de vraag, op welke wijze en langs welke weg gestreefd moet worden naar het vergaderen van ware Christ-gebovigen in gebondenheid aan de ware leer, met als gevolg, dat broeders en zusters, die eertijds in Nederland en gedeeltelijk ook hier in Canada in Enigheid des Geloofs geleefd hadden, kerkelijk gescheiden gingen leven door de instituering der Canadian Reformed Church en het voortbestaan der Prot. Ref. Church of Hamilton en tot op de dag van vandaag toe nog niet weer onder een en dezelfde Woord- en Sacramentsbediening vergaderd zijn.

4. dat het voortbestaan van deze toestand door hen als zondig gezien wordt voor den Here en zij dit ook voor den Here erkennen, omdat zo niet voldoende openbaar wordt, dat alle ware christ-gebovigen op elke plaats moeten vormen een ware Kerk, tezamen gevoegd en verenigd met hart en wil in eenzelfde Geest, door de kracht des geloofs.

5. dat zij beiden aan den Here overlaten om te oordelen over alle handelingen en besluiten van beide kerkeraden en van alle broeders en zusters persoonlijk, welke geleid hebben tot een gescheiden kerkelijk leven in de Can. Ref. Church en de First Prot. Ref. Church of Hamilton, met erkenning van zonden en onvolkomenheden, waarmede alle, zelfs onze beste werken bevuelt zijn.

6. dat zij overtuigd zijn over en weer van elkander, dat de broeders, die in beide kerkeraden zitting heb-

ben, zich niet aan een dergelijke grove zonde schuldig hebben gemaakt tijdens hun zittingsperiode, dat zij schorsingswaardig en wegens het ontbreken van berouw en bekering afzettenswaardig zijn.

7. dat zij daarom op heden en vanaf heden den 13den Juni 1952 elkanders leden over en weer zullen erkennen als wettige ambtsdragers (in het bijzonder ambt) in de van nu voortaan ene Kerk van onzen Here Jezus Christus in Hamilton, genoemd de Canadian Reformed Church of Hamilton, allen staande op dezelfde grondslag van Gods Woord en allen van harte gevoelende en gelovende, dat al de artikelen en stukken der leer, zoals zij die vinden in de Drie Formulieren van Enigheid, met Gods Woord overeenkomen, zonder verdere toevoegingen en uitleggingen.

8. dat zij geloven, dat onze Here Jezus Christus, de enige en algemene Bisschop en het enige Hoofd der Kerk ook door de strijd eerst met en later zelfs tegen elkander hen tot deze openbaring van de ene Canadian Reformed Church of Hamilton gebracht heeft waarvoor zij Hem dan ook ootmoedig willen danken met de belofte, dat zij als goede dienstknechten van den Here Jezus Christus zich zullen wachten om af te wijken van hetgeen ons Christus onze enige Meester geordineerd heeft, en om daarom te verwerpen alle menselijke vonden en alle wetten, die men zou willen invoeren, om God te dienen

en door deze de consciëntie te binden en te dwingen.

De Kerkeraad der Can. Ref. Church:

OUDERLINGEN: Ds W. Loopstra, Praeses; A. J. van Sijdenborgh, q.q., Scriba; Th. J. Hart, Assessor; A. van Es, q.q.; J. J. Kneigt, P. Ravensbergen, K. van der Velde.

DIAKENEN: J. G. Feenstra, G. Hutten, Th. van der Veen, q.q.

De Kerkeraad der Prot. Ref. Church:

OUDERLING: L. van Huizen, Praeses.

DIAKENEN: L. Klapwijk, Scriba; G. Ton.

Men ziet: het leeft in de Gereformeerde Kerken van Canada.

De HERE zegene ze en make ze bij de voortduur getrouw.

Aan belanghebbenden deel ik nog mee, dat een abonnement op de „Canadian Reformed Magazine” f 4.— per jaar kost en dat men zich daarvoor kan opgeven bij S. van Renssen, Poelhekkestr. 6, Utrecht.

C. V.

KERKNIEUWS

Beroepen te:

Delft, D. Deddens te Wetsinge-Sauwerd.

Bedankt voor:

Bilthoven en Uithuizen, F. van Dijk te Heerenveen, Voorburg, J. H. v. d. Hoeven te Houwerzijl.

— DS GROEN NAAR CURAÇAO? De kerkeraad te Curaçao besloot om ds J. Groen te Groningen uit te nodigen per 1 November naar Curaçao te komen.

— AFSCHIED DS MEIJERINK. Zondag 17 Aug. nam ds H. J. Meijerink afscheid van de gemeente Drogenham en Harkema-Opeinde. Hij bediende het Woord uit Hand. 20: 29—32. Hij bepaalde de aandacht der gemeente bij drie dingen: 1e. om te zien de gevaren die dreigen; 2e. om te gedenken de genade die we ontvangen; 3e. om te geloven de trouw des Heren in Zijn werk.

Na afloop van de dienst werd de scheidende leraar namens kerkeraad en gemeenten toegesproken door oud. br H. J. Tabak, waarna staande gezongen werd Psalm 121: 4.

Daarna werd gesproken door ds Van Til, die het woord voerde namens de classis Drachten, alsmede namens de kerken van Surhuisterveen en Opeinde.

Br Autsema sprak een woord van dank en afscheid namens de genabuurde kerken van Noordbergum en van Twijzel.

Hierna richtte ds Meijerink zich met een woord van dank tot de verschillende sprekers en liet tot slot nog zingen Psalm 89: 7.

Medewerke
van Dijk, C
Rotterdam
Haag; Ds

Alle at
DEDEE
rech

INHOUD
gelijkenisse
Gods kunne
leven: De
positie van
Th. Hoges

Enig

1. TER I
MOETE
WORDE
Mogelij

bij een leze
gelijkenisse
Die zijn in
begrijpen.
schrijven w

Onlangs
ning was,
makkelijks
dags niet
„moelijke”
dan nam h
de preek.
Zaterdagav
deze domi
wel versta
nissen be
preken.

In elke
dat hande
geheel en
wordt een
van de gel
baar, wa
wie wel e
zelfde gel
zijn met d
„De gesch
chaos, wa
toch niet
ken. Als
verklaring
men: Is d
treft, wel

Hoe teg
kunnen w
delijk mak
van de o
vs 1—9.

Men hee
met die re
zijn verblu
in hem vo
en hard w
zich het ha

Een and
zelden mus
genen, die
Een der
Christu
bij niet lar
maar elden

VERSCHEENEN:

Met wijdgeopende ogen.....!
en nochtans verblind!

OPEN BRIEF

aan

Ds W. S. HUGO VAN DALEN

Predikant der Ned. Herv. Kerk te Colijnsplaat

door

Ds H. RETEL

De prijs van deze brochure bedraagt f 0.85

Verkrijgbaar door tussenkomst van uw Boekhandel of rechtstreeks bij de Uitgeefster

OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., GOES

Postrekening no. 36000

Boekbinderij VAN KUIJK

Voor al Uw Bindwerk.

Reformatie f 3.75

Catechismus f 2.35

Alle toezendingen onder
rembours.

Zalmstraat 1 - Schiedamschen

En nu... allemaal!

Deze zangbundel heeft in de pers zeer de aandacht getrokken. Heeft U de bundel al in Uw bezit? Prijs f 7.90.

Bestelbaar bij de boek- en muziekhandel of rechtstreeks bij de Uitgeefster:

OOSTERBAAN & LE COINTRE
N.V. TE GOES.

Hebt U al besteld het mooie boek van

Ds D. VAN DIJK van Groningen:

GIJ ZIJT GODS MEDEARBEIDERS?

Deze herdruk voorziet in een behoefte. Alle jonge mensen van Gereformeerde belijdenis moet het in handen gegeven worden. Het is een boek voor verloofden, jong-gehuwden, en ook voor ouders en opvoeders. Het behandelt de moeilijke en kritieke periode van het jeugdleven, waarin zoveel zich ten goede of ten kwade wenden kan.

Het werk is uitstekend uitgevoerd, in mooie band en op prima papier gedrukt. Een uitstekend verjaardagsgeschenk. De christelijke pers is unaniem vol lof.

De prijs is slechts f 4.50.

Verkrijgbaar bij de boekhandel of rechtstreeks bij de uitgever:

Oosterbaan & Le Cointre N.V. te Goes - Girónr 36000